

LBRIS

We know
books

L. FRANK BAUM

OZMA DIN OZ

Traducere din limba engleză de
Diana Trăncuță

București, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BAUM, L. FRANK****Ozma din Oz** / L. Frank Baum ; trad. din lb. engleză de Diana Trăncuță. -
București : Didactica Publishing House, 2026

ISBN 978-606-048-972-6

I. Trăncuță, Diana (trad.)

821.III

Toate drepturile sunt rezervate. Orice reproducere, fie ea și parțială, indiferent de procedeul prin care se realizează, este interzisă în lipsa acordului scris din partea editurii.

© 2026, Editura Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru România

Adresa: Splaiul Unirii nr. 16,

Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, cam. 506A, București

ISBN 978-606-048-972-6

Editor coordonator: Florentina Ion

Traducere din limba engleză: Diana Trăncuță

Redactor: Carmen Cătălina Ioan, Phd

Corector: Eugenia Oprea

DTP: Cristina Dumitrescu

Pentru informații și comenzi, vă rugăm să ne contactați la:

Tel.: +40-21-410.88.18; +40-21-410.88.10;

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

CUPRINS

1. Fata din cotețul de pui.....	5
2. Găina galbenă.....	11
3. Litere în nisip.....	19
4. Tic-Tac, omul-ceasornic.....	26
5. Dorothy deschide găleata cu mâncare.....	34
6. Capetele din Langwidere.....	42
7. Ozma din Oz vine în ajutor.....	57
8. Tigrul înfometat.....	66
9. Familia regală din Ev.....	72
10. Uriașul cu ciocanul.....	80
11. Regele Nome.....	88
12. Cele unsprezece ghicitori.....	100
13. Regele Nome râde.....	104
14. Dorothy încearcă să fie curajoasă.....	110
15. Billina îl sperie pe regele Nome.....	119
16. Purpuriu, verde și auriu.....	125
17. Sperietoarea de ciori câștigă lupta.....	131
18. Soarta Omului de tinichea.....	138
19. Regele din Ev.....	145
20. Orașul de Smarald.....	149
21. Centura magică a lui Dorothy.....	155

I. FATA DIN COTEȚUL DE PUI

Vântul sufla tare și agita apa oceanului, făcând unduiri pe suprafața sa. Apoi vântul a împins marginile unduirilor până s-au transformat în valuri și a împins valurile până s-au transformat în talazuri. Talazurile erau îngrozitor de înalte: mai înalte chiar decât vârfurile caselor. Ba chiar unele dintre ele se rostogoleau la fel de sus ca vârfurile copacilor înalți, încât păreau munți; iar volburile dintre valurile mari erau ca niște văi adânci.

Toată această vâlvătaie nebunească și năvală a apelor marelui ocean, pe care vântul neastâmpărat le provocase fără niciun motiv întemeiat, a dus la o furtună teribilă, iar o furtună pe ocean este capabilă să facă tot felul de trăsniți ciudate și să stârnească multe pagube.

În momentul în care vântul a început să bată, o corabie naviga departe în larg. Când valurile au început să se rostogolească și să se agite și să devină din ce în ce mai mari, nava s-a rostogolit în sus și în jos, s-a înclinat în lateral - mai întâi într-o parte și apoi în cealaltă - și a fost zdruncinată atât de tare încât chiar și marinarii au trebuit să se agațe de frânghii și de balustrade pentru a nu fi măturați de vânt sau aruncați cu capul înainte în mare.

Iar cerul era atât de încărcat de nori, încât lumina soarelui nu putea trece prin ei; așa că ziua a devenit întunecată ca noaptea, ceea ce făcea furtuna și mai înspăimântătoare. Căpitanul corabiei nu s-a temut, pentru că mai văzuse furtuni și trecuse prin ele teafăr

și nevătămat; dar știa că pasagerii lui ar fi fost în pericol dacă ar fi încercat să rămână pe punte, așa că i-a trimis pe toți în cabină și le-a spus să rămână acolo până când se va sfârși furtuna și să-și păstreze curajul și să nu se sperie, pentru că totul va fi bine.

Printre acești pasageri se afla și o fetiță din Kansas pe nume Dorothy Gale, care mergea cu unchiul ei Henry în Australia, în vizită la niște rude pe care nu le mai văzuseră niciodată. Unchiul Henry, trebuie să știți, nu se simțea prea bine, deoarece muncea atât de mult la ferma lui din Kansas, încât sănătatea i se șubrezișe, lăsându-l slăbit și nervos. Așa că mătușa Em rămăsese acasă să supravegheze angajații și să aibă grijă de fermă, iar el a călătorit departe, în Australia, să-și viziteze verii și să se odihnească.

Dorothy era nerăbdătoare să meargă cu el în această călătorie, iar unchiul Henry s-a gândit că ar fi o companie plăcută și l-ar înveseli; așa că a decis să o ia cu el. Fetița era o călătoare destul de experimentată, pentru că fusese odată purtată de un ciclon atât de departe de casă, în minunatul Ținut al lui Oz, și avusese parte de multe aventuri în acea țară ciudată înainte de a reuși să se întoarcă în Kansas. Așa că, orice s-ar fi întâmplat, ea nu se speria ușor, și când vântul a început să urle și să șuiere, iar valurile au început să se rostogolească și să se agite, fetița noastră nu a fost câtuși de puțin tulburată de zarvă.

— Bineînțeles că va trebui să stăm în cabină, le-a spus ea unchiului Henry și celorlalți pasageri, și să păstrăm cât mai multă liniște până când se sfârșește

furtuna. Căci căpitanul spune că, dacă ieșim pe punte, am putea fi aruncați peste bord.

Nimeni nu a vrut să riște un astfel de accident, puteți fi siguri; așa că toți pasagerii au rămas înghesuiți în cabina întunecată, ascultând răgetul furtunii și scârțâitul catargelor și al greementului, încercând să nu se lovească unii de alții când nava se înclina în lateral.

Dorothy aproape că adormise când a fost trezită brusc, și a descoperit că unchiul Henry lipsea. Nu-și putea imagina unde plecase și, cum nu era un om foarte puternic, a început să-și facă griji pentru el și să se teamă că fusese nechibzuit și mersese pe punte. În acest caz, ar fi fost în mare pericol dacă nu s-ar fi întors imediat.

Adevărul era că unchiul Henry se dusese să se întindă în micul lui dormitor, dar Dorothy nu știa asta. Ea își amintea doar că mătușa Em o avertizase să aibă grijă de unchiul ei, așa că imediat a decis să meargă pe punte și să-l găsească, în ciuda faptului că furtuna se întetșe mai rău ca niciodată, iar nava se legăna într-un mod cu adevărat înspăimântător. Atunci, fetița s-a gândit că tot ce putea face era să urce scările spre punte, și de îndată ce a ajuns acolo, vântul a lovit-o atât de năprasnic încât aproape că i-a smuls poalele rochiei. Totuși, Dorothy a simțit un fel de bucurie sfidând furtuna, și în timp ce se ținea bine de balustradă, a aruncat o privire prin întuneric și a crezut că vede silueta slabă a unui bărbat agățat de un catarg nu departe de ea. Acela putea fi unchiul ei, așa că a strigat cât de tare a putut:

— Unchiule Henry! Unchiule Henry!

Dar vântul țiuia și urla atât de nebunește, încât fata abia își auzea propria voce, iar bărbatul cu siguranță nu o auzise, pentru că nu s-a mișcat. Dorothy a hotărât că trebuia să meargă la el, așa că a făcut pași repezi înainte, când furtuna s-a mai potolit, spre locul unde un coteț mare și pătrat fusese legat de punte cu frânghii. A ajuns în siguranță în acest loc, dar imediat ce s-a agățat bine de șipcele mari ale cutiei în care erau ținute găinile, vântul, ca și cum ar fi fost furios pentru că fetița îndrăznise să reziste puterii sale, și-a recăpătat brusc mânia. Cu un țipăt ca al unui gigant furios, a smuls frânghiile care țineau cotețul și l-a ridicat în aer, cu Dorothy încă agățată de scânduri. Cotețul a început să se învârtă în toate direcțiile și, câteva clipe mai târziu, a căzut departe în larg, unde valurile mari l-au prins și l-au azvârlit în sus până la o creastă înspumată și apoi în jos, într-o vale adâncă, ca și cum n-ar fi fost decât o jucărie care să îl distrează.

Dorothy s-a adăpostit bine, puteți fi siguri, dar nu și-a pierdut cumpătul nici măcar pentru o secundă. S-a ținut strâns de scândurile rezistente și, imediat ce și-a șters apa de pe față, a văzut că vântul smulsese capacul cotețului, iar bietekele găini zburau în toate direcțiile, fiind purtate de vânt până când au început să semene cu niște ștergătoare de praf fără mânere. Podeaua cotețului era făcută din scânduri groase, așa că Dorothy a văzut că era agățată de un fel de plută, cu laturi de șipci, ce îi susțineau cu ușurință greutatea. După ce a scuipat apa și și-a recăpătat suflul, a reușit să se așeze pe podeaua de lemn al cotețului, care a susținut-o destul de ușor.

— la uite, am o corabie doar a mea! și-a zis, mai mult amuzată decât speriată de schimbarea bruscă a stării sale; apoi, pe măsură ce cotețul a urcat până în vârful unui val mare, s-a uitat cu nerăbdare în jur după nava din care fusese suflată.

În acel moment, era departe, foarte departe. Poate că nimeni de la bord nu îi simțise încă lipsa sau nu aflase de ciudata ei aventură. Cotețul a purtat-o în jos, într-o vale dintre valuri, iar când a urcat pe o altă creastă, nava arăta ca o barcă de jucărie, atât era de departe. Curând a dispărut complet în întuneric, iar Dorothy a scos un oftat de regret că se despărțise de unchiul Henry și a început să se întrebe ce se va alege de ea.

Acum se zvârcolea pe pieptul unui ocean mare, fără ca nimic să o țină la suprafață decât un coteț vechi din lemn, cu podeaua din scânduri și pereții din șipci, prin care apa o stropea întruna, udând-o până la piele. Și n-ar fi avut ce să mănânce când i s-ar fi făcut foame, cum era sigur că se va întâmpla în scurt timp, și nici apă proaspătă de băut, și nici haine uscate pe care să le îmbrace nu avea.

— Ei bine, am zis! a exclamat ea râzând. Ești într-o situație destul de dificilă, Dorothy Gale, asta pot să-ți spun! Și nu am nici cea mai mică idee cum o să ieși din ea!

De parcă necazurile ei nu erau de ajuns, se lăsa noaptea, iar norii cenușii de deasupra capului ei se transformaseră într-o negură ca de cerneală. Dar vântul, ca și cum fusese mulțumit, în cele din urmă, de farsele sale răutăcioase, s-a oprit din suflat în acest ocean și s-a

grăbit în altă parte a lumii pentru a sufla acolo; astfel că valurile, nemaifiind agitate, au început să se liniștească și să se poarte frumos. Cred c-a fost un noroc pentru Dorothy că furtuna s-a potolit; altfel, oricât de curajoasă ar fi fost, mă tem că ar fi pierit. Mulți copii, în locul ei, ar fi plâns și ar fi cedat disperării; dar pentru că Dorothy avusese parte de atâtea aventuri și trecuse cu bine prin ele, nu s-a gândit, în acel moment, să se teamă. Era udă și nu se simțea bine, e adevărat; dar, după ce a oftat, cum vă spuneam, a reușit să-și recapete o parte din veselia obișnuită și a decis să aștepte cu răbdare, oricare i-ar fi fost soarta.

Norii negri s-au îndepărtat treptat, dând la iveală un cer albastru, cu o lună argintie strălucind plăcut în mijlocul lui și mici stele care îi făceau cu ochiul lui Dorothy când se uita în direcția lor. Cotețul nu s-a mai învârtit, ci a plutit pe valuri mai ușor – aproape ca un leagăn –, astfel că podeaua pe care stătea Dorothy nu mai era măturată de apa care trecea printre șipci. Văzând asta și fiind destul de epuizată de agitația din ultimele ore, fetița a decis că somnul ar fi cel mai bun lucru pentru a-și reface forțele și cel mai ușor mod prin care să treacă timpul. Podeaua era umedă și Dorothy era ea însăși leaorcă, dar, din fericire, era o vreme caldă afară.

Așa că s-a așezat într-un colț al cotețului, și-a sprijinit spatele de șipci, a salutat stelele prietenoase înainte să închidă ochii și a adormit în jumătate de minut.

2. GĂINA GALBENĂ

Un zgomot ciudat a trezit-o pe Dorothy, care a deschis ochii și a văzut că se crăpase de ziuă și soarele strălucea puternic pe cerul senin. Visase că era din nou în Kansas și se juca în vechea curte, înconjurată de viței, porci și găini; și la început, când se freca la ochi, și-a imaginat că era acolo cu adevărat.

— Cot-cot-cot, cot-co-dac! Cot-cot-cot, cot-co-dac!

Ah! Iată din nou zgomotul ciudat care o trezise. Cu siguranță era o găină care cotcodăcea! Dar ochii ei larg deschiși au văzut mai întâi, printre șipcile cotețului, valurile albastre ale oceanului, acum calme și tăcute, iar gândurile ei au zburat înapoi la noaptea trecută, atât de plină de pericole și tulburări. Tot atunci, fata și-a amintit că era un pribeag al furtunii, în voia sorții pe un ocean înșelător și necunoscut.

— Cot-cot-cot, cot-co-dac!

— Ce-i asta? a strigat Dorothy, ridicându-se în picioare.

— Tocmai am făcut un ou, asta-i tot, a răspuns o voce mică, dar ascuțită, și uitându-se în jurul ei, fetița a zărit o găină galbenă ghemuită în colțul opus al cotețului.

— Doamne! a exclamat ea, surprinsă; ai fost și TU aici toată noaptea?

— Bineînțeles, a răspuns găina, fluturându-și aripile și căscând. Când a zburat cotețul de pe navă, m-am agățat bine de colțul ăsta, cu ghearele și ciocul, pentru că știam că, dacă aș fi căzut în apă, m-aș fi înecat cu

siguranță. Într-adevăr, aproape că m-am înecat, cu toată apa care se revărsa peste mine. N-am mai fost atât de udă în viața mea!

— Da, a zis Dorothy, a fost multă apă, pentru o vreme, știu. Dar te simți bine acum?

— Nu prea. Soarele m-a ajutat să-mi usuc penele, ca și rochia ta, și mă simt mai bine de când am ouat de dimineață. Dar aș vrea să știu... ce se va întâmpla cu noi dacă plutim pe iazul ăsta mare?

— Și mie mi-ar plăcea să știu asta, a zis Dorothy. Dar, spune-mi; cum se face că ești în stare să vorbești? Am crezut că găinile pot doar să cotcodăcească.

— Legat de asta, a răspuns găina galbenă gânditoare, am cotcodăcit toată viața mea și nu am scos un cuvânt până în dimineața asta, din câte îmi amintesc. Dar când ai pus o întrebare, acum un minut, mi s-a părut cel mai obișnuit lucru din lume să-ți răspund. Așa că am vorbit, și se pare că continui să vorbesc, la fel ca tine și ca alte ființe umane. Ciudat, nu-i așa?

— Foarte, a răspuns Dorothy. Dacă am fi în Ținutul lui Oz, nu mi s-ar părea atât de ciudat, pentru că multe dintre animale pot vorbi în acea țară a zânelor. Dar aici, în ocean, trebuie să fim foarte departe de Oz.

— Cum este gramatica mea? a întrebat găina galbenă, neliniștită. Vorbesc destul de corect, după părerea ta?

— Da, a spus Dorothy, te descurci foarte bine, pentru o începătoare.

— Mă bucur să aflu asta, a continuat găina galbenă, pe un ton încrezător. Pentru că, dacă cineva are de

gând să vorbească, cel mai bine este să vorbească corect. Cocoșul roșu spunea adesea că cloncănitul și cotcodăcitul meu erau perfecte; și acum mă bucură să știu că vorbesc corect.

— Începe să mi se facă foame, a zis Dorothy. E ora micului-dejun; dar nu avem mic-dejun.

— Poți să iei oul meu, a spus găina galbenă. Nu-mi pasă de el, să știi.

— Nu vrei să-l clocești? a întrebat fetița, surprinsă.

— Nu; nu-mi pasă să clocesc ouă decât dacă am un cuib frumos și confortabil, într-un loc liniștit, cu o duzină de ouă sub mine. Asta înseamnă treisprezece, să știi, și este un număr norocos pentru găini. Așa că poți la fel de bine să mănânci acest ou.

— Oh, nu aș putea să-l mănânc decât dacă ar fi gătit! a exclamat Dorothy. Dar, oricum, îți sunt foarte recunoscătoare pentru bunătatea ta.

— N-ai pentru ce, draga mea, a răspuns găina, calmă, și a început să-și aranjeze penele.

Pentru o clipă, Dorothy a stat și a privit în largul oceanului. Încă se gândea la ou, totuși; așa că, în curând, a întrebat:

— De ce faci ouă, dacă nu vrei să le clocești?

— Este un obicei pe care îl am, a răspuns găina galbenă. Întotdeauna a fost mândria mea să fac un ou proaspăt în fiecare dimineață, cu excepția perioadei când năpârlesc. Nu-mi vine niciodată să cotcodăcesc dimineața până când nu fac un ou și fără să cotcodăcesc nu aș fi fericită.